

[Krag.]

er kommet i Bekneb og paakalder Borgerindet, kan denne Paakaldelse give sig Udtryk i en halvtreds Millioner Kroner i Løbet af nogle faa Dage, og saa kan man juble over, i hvilken Grad Københavnerne elsker deres By. Jeg synes, det maa virke noget afsvalende, naar man erindrer, at det er til 7½ pCt., denne Kærlighed har fundet Udtryk. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister kan tænke sig at gøre noget lignende for Statens Vedkommende ... den højtærede Minister ryster paa Hovedet — ja, men saa maa han virkelig oplyse os om, hvor han har de 8 Mill. Kr., der skal til. Jeg kan jo nok huske, hvorledes den højtærede Statsminister i Septemberdagene i Fjor rejste rundt til Møder i Jylland og beklagede sig over det slemme Landbrug, som ikke vilde modtage „de 30 Mill. Kr., som jeg staa med i Haanden“, som den højtærede Statsminister sagde den Gang. Naa, vi vidste jo alle sammen, at den højtærede Statsminister ingenting havde i Haanden paa det Tidspunkt, da han pralede med det, men vi ved jo ogsaa godt, at det konservative Folkeparti til sidst med en flot Gestus trykkede ham Beløbet i Haanden og fik det anvendt. Men Statsministeren havde altsaa ikke Beløbet, den Gang han paastod, at han stod med det, og mon jeg tager meget fejl, naar jeg gaar ud fra, at den højtærede Socialminister heller ikke har de 8 Millioner? Nej, det tænkte jeg nok, den højtærede Minister har dem ikke, jeg kan se, Hænderne er blanke. Men skal vi saa ikke opsætte den alvorlige Behandling af denne Sag, indtil vi faar Oplysning om, hvorfra det er, den højtærede Socialminister vil tage Pengene. Det gaar virkelig ikke an sorgløst, som den højtærede Minister her gør det, at møde med en ny stor Byrde, hvis Fordeling paa Kommune og Stat indtil videre henstaar i det ubestemte.

Med Hensyn til Direktoratets Beregning af Udgifterne ved denne Lovgivning skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger. Jeg har naturligvis foretaget en nøje Prøvelse af Direktoratets hele Undersøgelse, og Resultatet deraf er en fast Overbevisning hos mig om, at de 7,8 Mill. Kr.s Udgift, som Direktoratet ved sin første Beregningsmaade er kommet til, er et Minimumstal, og jeg skal gerne oplyse den højtærede Minister om, hvormed jeg begrundet denne min Paastand. Det samme gælder de 1,8 Mill. Kr.s Udgift for de personligt tilmeldte, og dette giver i alt 9,6 Mill. Kr., hvortil kommer Udgiften til Børnehjælp. Om man nu har Ret til at regne med, at kun 2/5 af

de i Henhold til denne Lovgivning understøttede er Forsørgere, og Ret til at regne med, at 2-Børnsprincippet som Regel er gennemført indenfor denne Kreds af Samfundsborgere, ja, det skal jeg lade være usagt. Hvis disse Forudsætninger holder Stik, bliver formodentlig Regnestykket for Børnehjælpen som af Direktoratet opstillet rigtigt, men jeg har med Hensyn til Forudsætningerne min meget stærke Tvivl. Hvis den er begrundet, hvad jeg tror, vil dette Børnehjælpsbeløb jo ogsaa blive større, end der er regnet med, saaledes at jeg tør sige, at hvis det Forslag, som den højtærede Minister her har fremsat, ophøjes til Lov hurtigt, vil det Beløb, som denne Lovgivnings Administration vil andrage i Tiden indtil 1. Maj, blive mindst 10 Mill. Kr. Men jeg gentager, at hvis den højtærede Minister kan klare sig igennem med de 14 Mill. Kr., som han mener, 19. Oktober-Loven i Aar vil koste, plus de 10, som denne Tillægslovgivning andrager, altsaa 24 Mill. Kr. i indeværende Vinter til Gennemførelse af det Understøttelsesprincip, som den højtærede Minister har lagt til Grund for hele denne Lov, er det endda nogenlunde naadigt sluppet, saa er den højtærede Minister sluppet billigere, end mange har turdet vente. Men desværre, for det Lysseeri med Hensyn til de allerede afholdte Udgifter, som Ministeren har givet Udtryk, kan Ministeren jo ikke have faste Holdpunkter. Den højtærede Minister kan selvfølgelig ikke paa nærværende Tidspunkt besidde en nøjagtig Opgørelse over, hvad der virkelig er brugt. Det hele er jo kalkulatorisk, og jeg vil naturligvis baade paa Grund af mine Følelser for den højtærede Minister og paa Grund af det Ønske, som vi alle maa være om at faa de offentlige Finanser saa lidt anstrengt gennem disse Understøttelsesforanstaltninger som paa nogen Maade muligt, udtrykke det Haab, at det maa vise sig, at den højtærede Ministers Lysseeri har været begrundet.

Betydningen for den offentlige Økonomi af, hvad denne Lovgivning medfører af Udgifter selv i det gunstigste Tilfælde, har den højtærede Minister jo søgt at afsvække ved at henvise til, at hvis disse to Love ikke var gældende, maatte Kommunerne dog bære en meget væsentlig Del af dette Udgiftsbeløb som Tilskud til Hjælpekasserne. En vis Del deraf vilde jo nok være blevet brugt, men jeg tvivler dog stærkt om, at der gennem Hjælpekasserne vilde være blevet etableret en saa omfattende Understøttelsesordning som den, den højtærede Minister har tilvejebragt